

saa kan jeg forsikre de Herrer om, at jeg er næsten bange for at sige dette, da jeg risikerer, at enten Venstre eller Højre overbyrde disse Ønsker og er alt for imødekommende, saa at det bliver temmelig haardt og temmelig tyngende for os andre i Samfundet. — Jeg skal ikke komme ind paa nogen lang Udvikling af min egentlige, gamle Kæphest, men jeg kan dog ikke lade være at berøre det ved denne Lejlighed. Hvis vi skulle bevare vor Forfatning, som saa mange holde af — jeg holder nu ikke saa meget af den og kalder den ikke god, men mange sætte jo Pris paa den — saa er det aldeles nødvendigt, at vi her i Landet have et konservativt Parti, hvad vi ikke have nu. Jeg vil haabe, at de Mænd findes, som virkelig kunne danne et konservativt Parti; thi vi maa have et Parti, der kan sige: Stop lige over for de Fordringer, der fremkomme.

Jeg vil slutte med at sige, at man ikke maa tro, at jeg er misfornøjet med dette Lovforslag, tværtimod, jeg er glad over dets Fremkomst og over, at Landstinget er kommen ind paa en anden Vej, og over den Flugt, der er her i Tinget. Jeg haaber og ønsker, at der ikke skal lægges for mange Sten i Vejen for Lovforslaget, og jeg ønsker det gennemført i denne Samling til Gavn for Landet og til Hæder for Rigsdagen. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Flertallets Forslag.

Ordføreren (P. G. C. Jensen): Jeg vil tillade mig i Anledning af de Ytringer, der kom fra den ærede sidste Taler (Ahlefeldt-Laurvig), at sige et Par Ord. Det ærede Medlem mente nemlig, at det, der var fremsat fra Flertallets Side, var et Overbud i Retning af at komme til at disponere over store Midler. Det ærede Medlem har ikke set rigtig paa Sagen i saa Henseende. Det, der foreligger fra Folketingets Side, er Forslag til en Skat, som kan blive — nemlig Formue- og Indkomstskat tilsammen — $3\frac{3}{4}$ pCt., medens Flertallets Forslag kun gaar fra $1\frac{1}{4}$ til højst 2 pCt. Det er altsaa ikke noget Overbud, men meget forskellige Forslag, og vi foreslaa netop at sætte en Ejendomsskyld i Stedet for de Skatter, vi ophæve. Det ærede Medlem har saaledes ikke set ganske rigtig paa Sagen. Det har ikke været Hensigten at tænke paa at gøre Overbud. At Summen bliver $\frac{1}{4}$ Mill. højere, beror paa Forholdene, idet vi ikke have ment at burde foreslaa en højere Ejendomsskyld end 1,2; men det vil ogsaa blive fastholdt fra mine Meningsfællers og min Side.

Jeg vil føje en Bemærkning til. Det ærede Mindretal synes, efter det, som den ærede Taler ytrede, at tillægge sig en Del af Æren for, at Flertallets Forslag ere fremsatte. Jeg maa berøve det ærede Mindretal, de otte Herrer, enhver Tanke om, at deres Stilling skulde have haft den ringeste Indflydelse paa os. Jeg har allerede, inden de Herrer udtraadte af vort Parti, haft Planerne fuldstændig færdige til denne Sag, og jeg har sagt dem, at de kunde udmærket godt blive i Parti med os. Men jeg kan forstaa, at de ere lidt kedede af, at de ikke ere Medforslagsstillere, det er det hele.

de Steensen-Leth: Fra alle Sider urgeres, at disse Lovforslag særlig ere fremkomne, fordi man mener, at der virkelig bør gøres noget for Landbruget. Det maa altsaa være fuldt berettiget fra min Side, naar jeg særlig ser Sagen fra Landbrugets Stilling, men idet jeg søger at give en Kritik af dette Lovforslag, maa man ikke deri lægge det, at jeg i og for sig skulde være utilfreds og stille mig uvillig over for det; thi det gør jeg ikke. Jeg erkender, at der er sket et umaadeligt stort Fremskridt, og at det er et dygtigt Arbejde, der er gjort. Men det er dog ikke kritikløst.

Det første, der møder mig der, er Kildebeskatningen, som ikke finder Bifald hos mig ligesaa lidt som hos mange andre. Jeg tror, at Kildebeskatningen vil føre til, at netop de faste Ejendommers Prioriteter kommer til at bære denne Skat forlods. — Og naar jeg ser paa denne Kildebeskatning, Maaden hvorpaa den er indrettet, kan jeg ikke undlade at henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa § 11. I denne Paragraf paabydes, at Ejendomsbesidderen skal indbetale 0,8 pr. Mille af sin Ejendomsskyld, saaledes staar der i første Punktum. I 3die Stykke staar der, at naar han gør det, har han Ret til af Skatteoppebørselsbetjenten at forlange Kvittering for 2 pCt. af det, han virkelig indbetaler; anderledes kan jeg ikke forstaa denne §. Han indbetaler altsaa en fast Sum, men faar tilbage en Kvittering for at have indbetalt 2 pCt. ikke af den faste Sum, men af det, han virkelig har indbetalt. Derved fremkommer Tab eller Gevinst for vedkommende Ejendomsbesidder, alt efter som Rentefoden stiger eller falder. I Regeringens Lovforslag var det samme Princip egentlig ogsaa indsat, men der stod det saaledes, at Tabet faldt paa Kreditforeningerne, Gevinsten paa Stats-